

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi M. W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 września 2018 r., sygn. akt II Ca (...)
w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko "W." S.A. z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2020 r.,

- 1) odrzuca skargę**
- 2) oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powoda M. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 września 2018 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Orzeczenie Sądu Najwyższego stwierdzające niezgodność zaskarżonego skargą wyroku z prawem nie eliminuje tego wyroku z obrotu prawnego. Stanowi natomiast podstawę do następczego dochodzenia od Skarbu Państwa naprawienia szkody poniesionej na skutek wydania wyroku niezgodnego z prawem. Odpowiedzialność majątkowa Skarbu Państwa może wchodzić w grę jednak tylko wtedy, kiedy wzruszenie wyroku nie jest i nie było możliwe, a strona

podjęła wszelkie dopuszczalne prawem czynności, prowadzące do wzruszenia wydanego wyroku. Takimi czynnościami były dotychczas, poza skargą kasacyjną, także wnioski o wznowienie postępowania czy powództwo przeciwegzekucyjne, o ile występują podstawy do ich podjęcia.

W dniu 3 kwietnia 2018 r. weszła w życie ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t. j. Dz. U. 2019, poz. 825 ze zm.), która wprowadziła do polskiego systemu prawnego kolejny środek nadzwyczajny. Środkiem tym jest skarga nadzwyczajna, której celem jest, jak wynika z art. 89 przytoczonej ustawy, eliminacja prawomocnych orzeczeń naruszających zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji albo w sposób rażący naruszających prawo przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie. Skarga została nadana w urzędzie pocztowym w dniu 18 lutego 2019 r.

Przyczyny uwzględnienia skargi nadzwyczajnej są zbieżne z podstawami skargi o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem, jednak inne są konsekwencje wydanego na skutek tych skarg orzeczenia. Uwzględnienie przez Sąd Najwyższy skargi nadzwyczajnej prowadzi do uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (art. 95 ustawy o Sądzie Najwyższym w związku z art. 398¹⁵ oraz art. 398¹⁶ k.p.c.). Skoro zaś zaskarżony wyrok może zostać uchylony, nie jest możliwe orzekanie o skardze o stwierdzenie jego niezgodności z prawem i - w następstwie takiego orzeczenia - o odpowiedzialności majątkowej Skarbu Państwa.

Oznacza to, że wnosząc skargę określoną w art. 424¹ k.p.c. strona musi wykazać, iż złożyła do stosownego organu wnioski o wniesienie skargi nadzwyczajnej zgodnie z art. 89 § 2 ustawy o SN, a wniosek ten nie został uwzględniony.

Skarżący wykazując, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe powołał się jedynie na niedopuszczalność skargi kasacyjnej oraz brak podstaw do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Tym samym wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Wniosek o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów niniejszego postępowania podlega oddaleniu. W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła jedynie o odmówienie przyjęcia skargi do rozpoznania, a ewentualnie w razie uznania przez Sąd Najwyższy, że skarga nie jest oczywiście bezzasadna oddalenie skargi w całości. Skutkuje to tym, iż koszty sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę nie mogą być uznane w razie jej odrzucenia za koszty celowej obrony. Wniosek o ich zasądzenie związany był z innym oczekiwanym rozstrzygnięciem (por. m. in. postanowienia SN z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7 - 8, poz. 91, Biuletyn SN 2014, nr 9, s. 9 - 10, z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt III SK 23/13, z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt II CSK 397/12, www.sn.pl).

jw